

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cvba Vereniging van Educatieve en Wetenschap-pelijke Auteurs

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 92/100/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, obecnie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2006/115/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, na podstawie którego przynajmniej twórcy muszą otrzymać wynagrodzenie za publiczne użyczenie, sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który jako wynagrodzenie ustala kwotę ryczałtową w wysokości 1 EUR na osobę dorosłą i na rok oraz 0,5 EUR na osobę małoletnią i na rok?

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, s. 61.

⁽²⁾ Dz.U. L 376, s. 28.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sądu Administracyjnego (Rzeczpospolita Polska) w dniu 4 czerwca 2010 r. — Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsiewicz, spółka jawna przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Poznaniu

(Sprawa C-280/10)

(2010/C 234/37)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelnego Sądu Administracyjnego

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsiewicz, spółka jawna

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podmiot w osobach przyszłych wspólników, który dokonuje wydatków inwestycyjnych przed formalną rejestracją spółki, jako podmiotu prawa handlowego oraz rejestracją dla potrzeb podatku od wartości dodanej, ma prawo po zarejestrowaniu spółki jako podmiotu prawa handlowego oraz zarejestrowaniu dla potrzeb podatku od wartości dodanej, skorzystać w związku z art. 9 oraz art. 168 i 169 Dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, z prawa do odliczenia podatku naliczonego poniesionego w związku z dokonanymi wydatkami inwestycyjnymi, które służą działalności opodatkowanej prowadzonej w ramach spółki?
- 2) Czy faktura dokumentująca poniesione wydatki inwestycyjne wystawiona na wspólników, a nie spółkę, stoi na przeszkodzie realizacji prawa do odliczenia podatku naliczonego poniesionego w związku z dokonanymi wydatkami inwestycyjnymi, o którym mowa w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 347 s.1

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 marca 2010 r. w sprawie T-9/07 Grupo Promer Mon Graphic SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), PepsiCo, Inc., wniesione w dniu 4 czerwca 2010 r. przez PepsiCo, Inc.

(Sprawa C-281/10 P)

(2010/C 234/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PepsiCo, Inc. (przedstawiciele: E. Armijo Chávarri, A. Castán Pérez-Gómez, abogados, V. von Bomhard, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Grupo Promer Mon Graphic SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie T-9/07,

- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie w drodze oddalenia żądań zgłoszonych w pierwszej instancji albo ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002⁽¹⁾ poprzez:

- a) nieuwzględnienie ograniczeń ciążących na twórcy przy opracowywaniu zaskarżonego wzoru;
- b) błędną interpretację pojęcia „poinformowanego użytkownika” i jego poziomu uwagi;
- c) zastosowanie błędnych kryteriów przy ocenie „odmiennego całościowego wrażenia”;
- d) przeprowadzenie porównania pomiędzy wzorami w oparciu o przedstawione w aktach obecne towary, a nie o wzory zarejestrowane;
- e) przeprowadzenie porównania w oparciu o przeinaczone okoliczności faktyczne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych
Dz. U. L 3, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Maribel Dominguez przeciwko Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Sprawa C-282/10)

(2010/C 234/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maribel Dominguez

Strona pozwana: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym, zgodnie z którymi uprawnienie do corocznego płatnego urlopu jest poddane wymogowi minimum dziesięciu dni (lub miesiąca) rzeczywistego świadczenia pracy w okresie rozliczeniowym?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE — który nakłada na pracodawcę szczególny obowiązek, w zakresie w jakim ustanawia uprawnienie do płatnego urlopu na rzecz pracownika nieobecnego w pracy ze względów zdrowotnych przez okres co najmniej roku — wymaga, by sąd krajowy rozpoznający spór między jednostkami pominął niezgodny z nim przepis prawa krajowego przewidujący poddanie w tym przypadku powstania uprawnienia do corocznego płatnego urlopu rzeczywistemu świadczeniu pracy przez co najmniej dziesięć dni w okresie rozliczeniowym?
- 3) Ponieważ art. 7 dyrektywy 2003/88/WE nie przeprowadza żadnego rozróżnienia pomiędzy pracownikami nieobecnymi w pracy podczas okresu rozliczeniowego z powodu wypadku przy pracy, choroby zawodowej, wypadku w drodze do pracy lub choroby innej niż zawodowa — czy pracownicy są na podstawie tej dyrektywy uprawnieni do płatnego urlopu w identycznym wymiarze bez względu na przyczynę nieobecności ze względów zdrowotnych, czy też dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by wymiar płatnego urlopu był różny w zależności od przyczyny nieobecności pracownika, jako że prawo krajowe przewiduje w pewnych okolicznościach wymiar corocznego płatnego urlopu wyższy od minimalnego wymiaru czterech tygodni ustanowionego w dyrektywie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).